

DE BENDE VAN NEMESIS

FREDERICK DELODDERE

DE BENDEN
+ VAN
NEMESIS

'Look, here's nothing.'
Voor Marlotte

Andere boeken van Frederick Deloddere bij Clavis

Etters en letters

Frederick Deloddere
De bende van Nemesis
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Trefw.: ontvoering, misdaad, vluchten, spanning
NUR 284
ISBN 978 90 448 4206 7
D/2021/4124/152
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

INHOUDSOPGAVE

Een kat in het nauw	7
<i>Family time</i>	14
Even tanken	19
Een blauwe schittering	25
Brekend glas	31
Een situatie	37
Internettoestanden	40
Een stomp schaartje	46
Oostende	50
Schaakmat	54
Een oude vriend	60
Lelijkheid	64
Nemesis	72
De grootste goudroof in de wereldgeschiedenis	79
Mads Kavinsky	89
Een hele geruststelling	98
Verlinkt	102
Te weinig	107
Knallende groetjes	109
Speciale situaties	116
Een klopjacht	122
Lege wegen	125
Meer slecht nieuws	131

Santé	133
Naar huis	140
Messenger	144
Gelezen	152
Het hol van de leeuw	154
Een leuk ideetje	161
Haaien	168
Amsterdam Centraal	178
Risicovol maar geniaal	182
Een voorstel	184
Een stofje	189
Knalroze	194
Met de duikboot	198
De oprichter van Nemesis	202
Bonus	211
Het prille begin	213
Jackpot	216
Glazenwassers	219
Het winkelcentrum	228
Kamernummer	234
De verfwinkel	236
Bloedserieus	240
Onaangekondigd bezoek	242
Sam Brants	246
Rood water	250
Vijf kogels	254
Afscheid	260
Epiloog	263

EEN KAT IN HET NAUW

Brussel, België

Vrijdag 24 september 2020, 15.02 uur

Zacharias had zichzelf twee minuten gegeven om ongeschonden uit de gevangenis te ontsnappen. ‘Ongeschonden’ betekende in zijn woordenboek: zonder bloedvergieten. Hij schatte dat hem nog één minuut restte. De tijd stond voorlopig aan zijn kant.

En Zacharias had nog een voordeel. Hij had tijdens zijn zeven jaar lange opsluiting alle tijd gehad om ieder detail van de gevangenis te leren kennen. Hij kon alle cipiers herkennen aan het geluid van hun stap, de structuur van het gebouw zat als een foto in zijn hoofd en hij had alle sleutels van de deuren gememoriseerd. Een onschatbare kennis die hij nu zou uitbuiten.

Ontsnapen is niet altijd een kwestie van je een weg naar buiten schieten, tunnels graven met een theelepeltje of met aaneengeknoopt beddengoed uit ramen klauteren. Soms is het een kwestie van het systeem doorgronden en alle zwakke kantjes in elkaar te puzzelen. En als je het geluk aan je zijde hebt, wandel je zo de deur uit.

Maar Zacharias hield het hoofd koel. Zover was het nog niet.

Hij liet de sleutelbos door zijn handen gaan en koos trefzeker de gele sleutel. De traliepoort schoof meteen ratelend open. Hij stapte naar binnen en ze sloot automatisch achter hem. Met de

groene sleutel schoof de tweede poort open. Een makkie.

Nu had hij keuze uit drie deuren. Boven de middelste deur hing een camera, die op hem gericht was. Een zwart oog met een rood knipperend lichtje. Als een robot die hem monsterend opnam en probeerde uit te maken of hij een gevaar was of niet.

Alle ogen in de controlekamer zouden wel naar de massale vechtpartij in blok D gaan en hopelijk niet naar de andere 38 camera's in het gebouw. Dat was waar zijn plan rekende op wat geluk.

Een vechtpartij kwam hier niet vaak voor en daarom vlogen alle cipiers er als motten op een kaars op af. Hij had de vier Armenen uit blok D genoeg betaald om de bewakers toch minstens een kwartiertje bezig te houden. Het alarm was stipt om drie uur uitgebroken, het moment dat een cipier Zacharias zoals elke dag ophaalde voor zijn wandelronde, uit veiligheidsoverwegingen volstrekt apart van alle andere gevangenen. In de opwinding rond het alarm had de cipier Zacharias snel terug zijn cel in geduwd, niet opmerkend dat de gevangene zijn sleutelbos geluidloos had doen verdwijnen.

Zacharias koos resoluut de middelste deur en negeerde het opschrift *Enkel opzichters*. Hij hoopte dat hij meteen goed zat of hij zou moeten improviseren. Een plan B had hij niet.

Het was een klein kamertje, meer een ruime kast, maar ondanks de krappe afmetingen was het volgestouwd met wapens. De muren waren van boven tot onder behangen met geweren. Links hingen gevaarlijk uitziende *rifles*. Tientallen dozen munitie vormden een achteloze stapel.

Hij greep een Glock, het wapen dat de Belgische politie ook droeg. Hij had zeven jaar geen pistool meer vastgehad, maar het

metaal voelde meteen natuurlijk aan in zijn hand. Geladen woog het iets minder dan een kilo en je kon er vijftien keer mee vuren. Hij grabbelde in de doos en stak zo veel mogelijk kogels in de zakken van zijn gevangenisplunje en verbaasde zich over de soepelheid waarmee zijn vingers automatisch het magazijn laadden.

Zacharias bleef even zwaar ademend voor de volgende deur staan. Hij liet de veiligheidspal van de Glock klikken. Voor alle zekerheid. Het was voorlopig nog steeds muisstil.

Toen gaf hij een ruk aan de klink en liep met getrokken wapen een donkere gang in. Hij werd begroet door een automatische sensor, die zijn aanwezigheid registreerde en antwoordde door het licht aan te laten floepen. Alweer keek hij een veiligheidscamera recht in de ogen.

De gang telde een tiental deuren aan beide kanten en één logge deur aan het einde. Zacharias liep er recht op af. Intussen probeerde hij uit te zoeken welke sleutel er nodig zou zijn, want hier was hij nog nooit geweest.

Heel eventjes legde hij zijn oor tegen de deur. Een zacht tochtje gleed langs zijn broekspijpen en zijn hart ging opeens dubbel zo snel. Hij was meteen heel wat zekerder. Daarachter lag de buitenwereld, hij kon het voelen.

Onbewust gleden zijn vingers even naar zijn broekzak. Het papiertje zat er nog steeds. Sinds het moment dat een cipier het tijdens de postronde door zijn celdeur stak, draaide zijn leven om dat stukje papier en de boodschap die erop stond. Na zeven jaar had het hem eindelijk de moed gegeven om te ontsnappen. Hij móést.

Hij haastte zich om de eerste sleutel in het gat te wurmen. Die gleed er soepel in, maar bleef toen halverwege steken. De twee-

de sleutel was er op geen enkele manier in te krijgen. Hij vloekte inwendig. Voor het eerst trok zijn maag samen. Het was geen opwinding, maar een giftige angst die in zijn lijf rond werd gepompt en zijn benen slap maakte. Twee minuten was te krap. De tijd was allang om. En de camera die recht op hem gericht stond, maakte hem nog nerveuzer. Wat als hij gepakt werd? Rustig, sprak hij zichzelf moed in, je hebt al voor heter vuren gestaan.

Plots klikte de deur en zwaaide ze vanzelf open. Zacharias keek op van zijn sleutelbos en staarde recht in het zwaar opgemaakte gezicht van een vrouw in uniform. Op haar borst hing een naamkaartje met *Frieda* erop. De receptioniste en de gevangene vonden elkaars verwarde blik en toen begon ze te gillen.

Hij was in de receptie van de gevangenis beland, een klein loket achter dik glas in de grote hal. Achter het glas lag de grote open toegangspoort waardoor hij zeven jaar geleden binnengereden werd in een zwaarbewapend konvooi. Het was een zware poort met donker hout en zwart smeedwerk, het type dat je verwacht in een middeleeuws kasteel.

De deur van het loket was zoals iedere deur in de gevangenis altijd gesloten. De laatste deur voor hij op vrije voeten was.

‘Sst!’ Hij richtte zijn wapen op Frieda, die zich achterwaarts op een stoel liet zakken en haar gegil smoorde. Ze was komen kijken welke klunzige collega aan het slot morrelde en stond ineens oog in oog met een gewapende gevangene. Een grote man, een donker type, met een stoppelbaard van enkele dagen en halflang haar. Zacharias had een ruig uiterlijk, maar ook groene ogen die je onder andere omstandigheden vriendelijk zou kunnen noemen. Misschien zelfs aantrekkelijk. Maar daar had de trillende Frieda geen oog voor.

Een collega verschulde zich al onder haar bureau, ook met haar handen boven het hoofd. Zij was jonger en had een serieuze onderkaak, die haar iets boertigs gaf. Zo’n zware kin zag je eerder bij een bulldog dan bij een jong meisje.

Zacharias had te weinig tijd en was te ongeduldig om de dikke sleutelbos te doorploegen op zoek naar de juiste sleutel om hier buiten te raken.

‘Jij! Maak alsjeblieft die deur open!’ zei hij.

Frieda kwam weer overeind. Haar vingers gleden bevend over een kastje naast de deur. Allerlei knoppen verschenen. Eentje ervan leidde naar zijn vrijheid, maar Zacharias sloeg er geen acht op. Zijn aandacht was getrokken door de bulldog onder het bureau. Ze had grotesk lange knalroze gelnagels, die zoekend over de onderkant van de tafel gleden. Iets verderop zat een knopje ...

‘Laat dat!’

Hij richtte zijn geweer op haar, maar het was al te laat. Even verstijfde ze terwijl haar hand boven de paniekknop zweefde. Ze keek hem recht aan en haar lompe onderkaak ging nerveus heen en weer. Heel eventjes zat ze gevangen in een tweestrijd van plicht en doodsangst. Zijn vinger spande zich rond de trekker ... en toen drukte ze.

Meteen ging er een snerpend alarm af in het hele gebouw. Het vechtpartijtje in blok D verdween in het niets bij het algemene ontsnappingsalarm dat nu geslagen werd. Het lawaai overstemde de brul van Zacharias toen hij zag dat de zware toegangspoort naar beneden begon te ratelen.

Hij richtte zijn geweer opnieuw op Frieda, die van de zenuwen per ongeluk twee keer naast de juiste knop drukte en er dan pas op. Een groen lichtje sprong aan naast het slot en Zachari-

as stormde naar buiten, de grote hal in. Het alarm was hier nog scherper. Het echode en vermengde zich met de wind. De wind! Buitenlucht! Hij zette het meteen op een lopen.

Het volgende moment klonk er een gewerschot. Hij vroeg zich af of hij onvoorzichtig was geweest en per ongeluk gevuurd had, maar smakte toen tegen de grond, ruim twee meter voor de poort. In zijn schouder ontplofte een vuurbal van pijn. Hij proefde bloed in zijn mond. Had hij zijn tong afgebeten?

Zacharias rolde zich om en zag een cipier op hem afstappen. Een jonge kerel met een uitdrukking die een mengeling van schrik en bloeddorst verraadde. Hij zag er al even idioot uit als de bulldog onder de receptietafel. Die twee hadden een akelig knus koppeltje kunnen zijn. De cipier leek onder de indruk van zijn schot, maar bleef zijn geweer op Zacharias richten, die hem op zijn beurt onder schot hield. ‘Gaan we op uitstap, Zacharias?’ schreeuwde hij boven het alarm uit.

Zacharias kermde van de pijn. Achter hem ratelde de poort verder. ‘Laat je wapen vallen!’ probeerde hij grommend.

‘Je raakt nog geen honderd meter ver, kameraad. Zeker niet met die wonde.’

‘Laat vallen!’

‘Nee, jij laat het jouwe vallen of ik schiet nog eens. En deze keer mik ik op je hoofd ...’ Hij grijnsde, helemaal overtuigd van zijn dominante positie. Met zulk volk had Zacharias genoeg te maken gehad in de zeven jaar dat hij hier was. ‘Ik heb alle recht om je overhoop te schieten! Wettelijk gezien is dit zelfverdediging.’ Hij haalde veel te veel plezier uit de situatie.

De ratelende poort begon het daglicht buiten te sluiten. Zacharias had nog minder dan een meter. Hij moest er nu door of hij

kon het allemaal vergeten. En dan was alles voor niets geweest. Het was nu of nooit.

Er was iets wat de arrogante cipier niet helemaal beseftte. Een kat in het nauw maakt rare sprongen. En dat geldt evengoed voor mensen. Zacharias mocht dan wel zeven jaar lang geen geweer meer afgevuurd hebben, hij had nog steeds razendsnelle reflexen. En er stond voor hem te veel op het spel.

Hij schoot bijna tegelijkertijd met de cipier. Alleen was hij iets sneller. De kogel raakte de kerel vol in de borst en wierp hem achteruit, waardoor zijn kogel op slechts enkele centimeters van Zacharias’ hoofd op de poort insloeg.

Met alle kracht die hij kon opbrengen duwde Zacharias zich naar achteren terwijl twee ton massief staal op hem neerdaalde en hij rolde zijn vrijheid tegemoet. De poort raakte de grond en het geratel stopte. Het alarm vervaagde.

Zacharias stond wankel op en proefde voor het eerst in zeven jaar van zijn herwonnen vrijheid.